

JE KOSTOL PREDSEŇŇOU NEBA?

287/2007

www.inky.sk

8. 5. 2007

*Predstavujete si takto Nebo? – čo na to Biblia – pre koho je Nebo Peklom? – ak milujeme... – ale ak nie... – ob-
raz a predsieň Neba – „index spasenosti“*

Predstavte si, že by ste sa Ježiša opýtali: „Pane, ako to bude v Nebi?“ – a On by Vám odpovedal:

„Najprv zanecháte všetko, čo máte: domy, polia, autá, motor-
ky, záhradky, kvety, jedlo, pitie, všetku prácu, čo robíte – aj
všetky záľuby, čo máte. Potom sa všetci spoločne zhromaždíte
v kostole. Dvere sa za Vami zavrú – a začne svätá omša, ktorú
tam budete spoločne sláviť na veky vekov. Amen.“

No čo, pripadalo by Vám to ako Nebo? Stavím sa, že väčšina
z nás na to pozerá s rozpakmi a teraz sa pýta: „To je nejaký
vtip?“

Veru nie... Nejak takto to totiž Biblia naozaj opisuje:

„¹ Videl som nové nebo a novú zem, lebo prvé nebo a prvá
zem sa pominuli a ani mora už niet. ² A videl som, ako z neba
od Boha zostupuje sväté mesto, nový Jeruzalem, vystrojené
ako nevesta, ozdobená pre svojho ženícha. ³ A počul som
mohutný hlas od trónu hovoriť: „Hľa, Boží stánok je medzi
ľuďmi! A bude medzi nimi prebývať; oni budú jeho ľudom a
sám Boh - ich Boh - bude s nimi. ⁴ Zotrie im z očí každú slzu a
už nebude smrti ani žiaľu; ani náreku ani bolesti viac nebude,
lebo prvé sa pominulo.““ (Zjv 21,1–4). Žiadne opisy nejakých
„nebeských radovánok“, jedla, pitia, hurisiek á la Islam. Opis
je jasný: zhromaždený zástup spasených – v Božom stánku –
Boh je medzi nimi – a všetci sú nekonečne šťastní. Nič viac...
Iba ľudia – a Boh. Kresťania o tom oddávna hovoria ako
o večnej, nikdy nekončiackej nebeskej liturgii. Práve na margo
onoho kostola Katechizmus hovorí: „Slávením Eucharistie sa
už spájame s nebeskou liturgiou a participujeme na nebeskom
živote, kde Boh bude všetko vo všetkých.“ (KKC 1326).

Podobne chápe Nebo aj Pavol, keď komštatuje: „¹⁷ Ved' Božie
kráľovstvo nie je jedlo a nápoj, ale spravodlivosť, pokoj a
radosť v Duchu Svätom.“ (Rim 14,17).

Myslím si, že je to ako s účasťou na nejakej akcii, napríklad
na výstave motoriek: *Manželka sa ide nudou zblázniť, manžel
je vo vytržení. Prečo? Manžel motorky miluje, manželke sú
srdečne ukradnuté a nemá k nim žiaden vzťah.*

S Bohom je to rovnako:

• **Ak Boha milujeme** – a v ňom a skrze Neho milujeme aj
Jeho rodinu, bratov a sestry – potom je možnosť byť spoločne
so všetkými v Jeho prítomnosti, kochať sa Ním, zdieľať s Ním
vzájomnú lásku, potom je toto všetko miestom nekonečnej
blaženosti. Ale nedeje sa presne toto v kostole, kde sme všetci
spoločne zhromaždení, kontemplujeme ako jedno telo a jedna
duša Boha, ponárame sa doň, zjednocujeme sa s Ním

v liturgii, ničím nerušení, naplno a bez prekážok?

Samozrejme, tu na zemi, je liturgia ešte stále len „akoby
v zrkadle“ (1 Kor 13,12), ešte príliš plná symbolov a znakov.
Ale v nebi, tam už niet žiadnych symbolov: iba plná realita
Boha a spoločenstva veriacich, do ktorej vstupujeme...

Tu, na zemi, nás ešte od tohto večného slávenia aj spústa
vecí odvádza:

- musíme sa aspoň trochu starať o majetok, o živobytie,
chodiť do roboty – ale v Nebi to už nebude! Tam, chvála
Bohu, bude od nás všetko toto navždy odňaté!

- musíme sa starať aj o chudobných, slúžiť, evanjelizovať...,
lenže našim cieľom nie je, aby chudobní ostali chudobnými
a neveriaci neveriacimi. Raz sa práca dokoná, služba ustane,
ohlasovanie stíchne – a potom ostane už len večná, nerušená
liturgia v spoločenstve s Bohom a v jednote s bratmi.

V nebi sa budeme môcť plne a nerušene venovať len a jedine
Bohu, spoločenstvu bratov, prežívať v jednom večnom
pohrúžení, v jednej večnej nebeskej Liturgii číru a čistú lásku
navěky.

• **Ak však Boha nemilujeme...** ak Boha nemilujeme,
potom je to Peklo. Ak je nám Boh ukradnutý, potom by toto
isté pre nás bolo nekonečnou nudou. Strašná predstava.
Utekali by sme od nej a od Boha čo by nám sily stačili, aby
sme si našli niečo iné, nejakú zábavu, hoci aj ten „islamský
raj“ s huriskami a jedlom a pitím... A presne toto je Peklo...
Stav, v ktorom Ten Jediný, ktorý má moc nás naplniť
a urobiť šťastnými, je pre nás nudou a utekáme pred Ním!

Dá sa teda povedať, že kostol stelesňuje dokonalú predstavu
Neba: spoločenstvo s bratmi a sestrami, s ktorými sa spoloč-
ne ponárame do oblažujúcej jednoty v Bohu a s Bohom – bez
toho, aby nás pri tom čokoľvek a akokoľvek vyrušovalo!

Je to aj akýsi „index spasenosti“: Ak je pre nás účasť na
liturgii stále niečím, čo zaradujeme do kategórie „povinnos-
tí“ – potom sme ešte stále v Pekle. Ak je ale pre nás blaže-
nosťou, po ktorej celým srdcom túžime a od ktorej sa len
ťažko odtrhávame – potom už sme v Nebi!

Ak sú pre nás ostatní bratia a sestry cudzí ľudia – isteže
dobrí, ale viac-menej cudzí a nijako netúžime po nejakých
hlbších vzťahoch a kontaktoch s nimi – potom sme ešte stále
v Pekle. Ak sú ale milovaným spoločenstvom a pre nás je
sviatkom každý okamih, ktorý s nimi môžeme spoločne
stráviť – potom sme už vstúpili do Neba.

Váš Inky

Referencie: